

Δημήτρης Τζουμάκας

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες, το βιβλίο του Γιώργου Μιχελακάκη: «Η Ελπίδα σε Κρίση, Κουλτούρα και Τέχνη στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» που εξετάζει τη διαδρομή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας, στην τέχνη, κατά την περίοδο από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τις ημέρες μας.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2017 από τις εκδόσεις ΕΟΘΙΝΟΝ. Όποιος επιθυμεί να παραγγείλει το βιβλίο μπορεί να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα στα EMAIL gmichelapaint@gmail.com ή eothinon@gmail.com. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να στείλετε email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelapaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Η βασανιστική αντίθεση μεταξύ των πεπραγμένων του πόθου, και των πεπραγμένων της ιδεολογίας, θα λυθεί με το φόνο του συγγραφέα Αθηναγόρα Μούτζα από τις αναρχικές γυναίκες

Μέρος 13ο

Μέρος Δεύτερο

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΑΜΝΗΣΙΑ

Είσαι εδώ και δεν είσαι εκεί. Είσαι εκεί και δεν είσαι εδώ

Την ώρα που ο Αθηναγόρας Μούτζας πότιζε τις ορντανσίες του, δέχτηκε την επίθεση από ένα μαγκπάι και αποσύρθηκε ανήσυχος, υβρίζοντας, τη γαμημένη αυστραλιανή ορνιθοπανίδα, για να βάλει οινόπνευμα στο ματωμένο του φρύδι.

Το αυστραλέζικο Μαγκπάι είναι ένα λίαν επιθετικό, παμφάγο πουλί, το οποίο ο Άγγλος ορνιθολόγος Τζων Λάθαν το 1802 περιέγραψε ως *Coracias tibicen*. Το *Tibicen* προέρχεται από τα λατινικά και σημαίνει «παίκτης φλάουτου», για να δείξει τη μελωδικότητα αυτών των κορακίσων πουλιών. Μελωδικά, ξεμελωδικά σε σακατεύουν κανονικά. Βγάζουν τα μάτια των μικρών παιδιών και των μεγάλων και οι γονείς τους αναγκάζονται να τους φοράν καπέλα στα καροτσάκια. Συνήθως και οι ποδηλάτες στην ημιτροπική Κουινσλάνδη φέρουν καπέλα ενισχυμένα με καρφιά! Μιμούνται τις φωνές 35 ειδών, μεταξύ των οποίων του σκύλου, του αλόγου, αλλά και του ανθρώπου, με κείνο το στεντόρειο, άμα και σπαρτακτικό ααααα, ενίοτε 80 ντεσιμπέλ, σε 8 - 10 χιλιοκύκλους, όπου όμως δεν φτάνουν σε ένταση φωνής τις πριμαντόνες καλιακούδες του Σύδνεϋ,....

....Την ώρα που ο συγγραφέας έβαζε τα τσιρότα του, ο ιπτάμενος επισκέπτης βρήκε την ευκαιρία να καταβροχθίσει τα αποφάγια των σκύλων που είχαν μαζευτεί, στη γωνιά του γκαράζ, σαν βρεγμένες γάτες και τότε ο Αθηναγόρας πρόσεξε ένα ΦΑΞ, εξ Αθηνών, που τον πληροφορούσε πως η αποστολή του στην Αυστραλία, ως πολυτάλαντου παροικιακού συγγραφέα έλαβε τέλος και ότι όφειλε να παρουσιαστεί εν στολή, το συντομότερο στην κεντρική Υπηρεσία, στο Επιτελικό Γραφείο, κλουβί αριθμός 5. Έτσι κι αλλιώς τα πειράματα τελείωσαν, κι η ευρύτερη περιοχή θα παρέμεινε για δεκαετίες μολυσμένη! Ουδέν καλόν αμιγές κακού μια και το καθήκον μας καλεί στην αξιοσέβαστη Υπηρεσία του Υπουργείου Γούστου. Ο Αθηναγόρας επιστρέφει οίκαδε χωρίς να κοιτάζει πίσω του, μπάι μπάι μαγκπάι.

Στα επόμενα κεφάλαια της Αμνησίας, που έχουν τον τίτλο Αναρχική Αμνησία και Υστερική Αμνησία αντίστοιχα, έχουμε αποκαλυπτικές περιγραφές μιας Αθήνας και μιας Ελλάδας διαλυμένης. Ο συγγραφέας ερωτοτροπεί με τον ξύλινο αναρχικό θεωρητικό λόγο, ο οποίος γίνεται τόσο πληκτικός και επίμονος, που έρχεται σε εκρηκτική αντίθεση με τους πόθους και τα αντικείμενά του: έναν γυναικόκοσμο παρδαλό και επιθετικό, ο οποίος όμως, κινείται στην καρδιά του αναρχικού κινήματος.

Η βασανιστική αντίθεση μεταξύ των πεπραγμένων του πόθου, και των πεπραγμένων της ιδεολογίας, θα λυθεί με το φόνο του συγγραφέα Αθηναγόρα Μούτζα από τις αναρχικές γυναίκες, γράφει:

«Ακούγεται στο διάδρομο του ορόφου κτύπος μπαστουνογιού δυνατός, όπως συνηθίζουν οι ηλικιωμένοι για να επιβάλουν την παρουσία τους και να φοβίζουν τους πιτσιρικάδες. Ο κτύπος του μπαστουνογιού γίνεται επίμονος, ενοχλητικός. –Γρήγορα ένα μολύβι να γράψω ό,τι προλάβω.

Στο τέλος εμφανίζονται μάνα και κόρη Ντεζιρέ. Κρατάνε περίστροφα στο χέρι που τα στρέφουν κατ' ευθείαν επάνω μου, και κατά πάνω μου. Η μπτέρα Ποθητού και το λευκό μπαστούνι της.

–Δεν είσατε καλά τι πάτε να κάνετε; –Έφτασε το τέλος σου.

–Μα εσείς...

–Προσευχήσου χριστιανέ απατεώνα –Μα κι εσείς...

–Τι εμείς; Είπαμε τελείωσες. Είσαι ο χειρότερος. Κοροϊδεύεις την κοινωνία των Εθνών, αρουραίε. Δεν υπάρχει ίχνος τρυφερότητας και επαναστατικής συνείδησης στα γραφτά σου, είσαι ο προδότης, ένα τρωκτικό, ο κονφερασιέ του Συστήματος. Ένας προ προ προ Δότης, ένας χαφιάς, ένας συ συ συ

–Σύντροφος!

–Πάψε πουλημένε!

–Μα ρε κορίτσια είμαστε μαζί τόσα χρόνια, με ξέρετε

–Είσαι ένα σι σι σι

–Ένας συν γραφέας πτωχός και ασήμαντος.

–Ένα σίχαμα, ένας wog, σκουλήκι –συγγραφέας.

–Ρίξτου ρε μάνα, τι τον κοιτάς.

–Έλεος.

–Τελείωσες, είσαι ένα σκουλήκι, και τα μάτια της Μαίρης Ποθητού έλαμπαν παράξενα. Η μπέρτα της ανέμιζε, κυμάτιζε, σκοτεινίαζε, την έκανε όλη μελανί κι απ' τη μέση και κάτω ήταν γυμνή, με ένα αιδοίο αστραφτερό και άφραγκο, γρατζουνιστό, τιμωρό και χάλκινο. Ο γυμνός θάνατος.

Αν φοβόμουν κάτι, ήταν τα αυτιά μου, ο εκκωφαντικός ήχος των πυροβολισμών, θα με ξεκουφάνει, θα με τινάξουν οι σφαίρες-κανονιές, δεν φορώ ωτοασπίδες. Θα μπορούσαν να είχαν σιγαστήρα, ταιριάζει καλύτερα στο σιλι

του τρομοκράτη. Τελικώς δεν θυμάμαι τους πυροβολισμούς, σκοτώθηκα μαζί μ' αυτούς ή πριν από αυτούς; Από αυτές; Δεν θυμάμαι μ' αυτές, καθόλου το θάνατο. Δεν μπορεί να θυμάμαι. Κι όμως η Ματίνα φορούσε ένα ανθρακί ταγιέρ».

Μετά τον φόνο του συγγραφέα, θα εμφανιστεί η ψυχή του να υπερπίπταται στο διάστημα πάνω από την Ελλάδα και την Αυστραλία, για να παρακολουθεί απελευθερωμένη πια από τα γήινα, εμάς εδώ κάτω να συνεχίζουμε τον δικό μας αγώνα, για συμβιβασμό των ασυμβίβαστων στοιχείων του πόθου και της ιδεολογίας. Να πως βαδίζει προς το τέλος του αυτό το μακροσκελές, αλλά σπαρτακτικό κείμενο:

«Η νεκρική μοναξιά δεν παλεύεται. Για την αποδημία του φταίνει οι γυναίκες που ήθελαν την αποκλειστικότητα, όσες τον ονειρεύτηκαν σαν ένα κατοικίδιο, που δεν είδαν στο πρόσωπό του τον φοβισμένο άνθρωπο όλου του κόσμου. Βέβαια υπήρχε στο διαδίκτυο και σε αμερικάνικο ιστότοπο, ένα παιχνίδι που μπορούσες να αγοράσεις και να οικειοποιηθείς άλλα πρόσωπα, σαν κατοικίδια ζώα. Φταίει κι αυτός, ανικανοποίητο Όν, που έπαιζε τέτοια κλίθια παιχνίδια, τις ήθελε όλες κι αγαπούσε μόνο μια...»